WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 28 października 2026 r.

WP-I.4131.294.2026

Rada Miejska w Serocku

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662, z późn.zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miejskiej w Serocku z dnia 30 września 2026 r. nr 368/XXXVIII/2026 *w sprawie określenia kierunków działania Burmistrza Miasta i Gminy Serock w zakresie ochrony mieszkańców, środowiska i ładu przestrzennego przed negatywnymi oddziaływaniami instalacji do przetwarzania bioodpadów, odpadów biodegradowalnych oraz innych substratów organicznych.*

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się w dniu 30 września 2026 r. Rada Miejska w Serocku podjęła uchwałę Nr 368/XXXVIII/2026 *w sprawie określenia kierunków działania Burmistrza Miasta i Gminy Serock w zakresie ochrony mieszkańców, środowiska i ładu przestrzennego przed negatywnymi oddziaływaniami instalacji do przetwarzania bioodpadów, odpadów biodegradowalnych oraz innych substratów organicznych.*

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 6 października 2026 r. przy piśmie Sekretarza Miasta i Gminy Serock znak: BRM.0053.19.2026.

Przedmiotową uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662, z późn.zm.), zwanej dalej: „u.s.g.”, zgodnie z którym do wyłącznej właściwości rady gminy należy m.in. stanowienie o kierunkach działania wójta.

W § 1 ust. 1 uchwały wskazano kierunki działania Burmistrza Miasta i Gminy Serock w zakresie przedsięwzięć polegających na lokalizacji, budowie, rozbudowie lub funkcjonowaniu instalacji przeznaczonych do przetwarzania bioodpadów, odpadów

biodegradowalnych lub innych substratów organicznych. Ponadto w § 1 ust. 2 uchwały, w sposób przykładowy, określono rodzaje instalacji, związanych z kompostowaniem lub innymi metodami biologicznego przetwarzania bioodpadów i odpadów biodegradowalnych, fermentacją metanową, wytwarzaniem biogazu lub biometanu z wykorzystaniem odpadów lub innych substratów organicznych, innymi technologiami przetwarzania bioodpadów, odpadów biodegradowalnych lub substratów organicznych, do których odnoszą się przyjęte przez Radę wytyczne.

W kolejnych przepisach tj. w § 2 - § 6 uchwały, Rada Miejska doprecyzowała treść postanowień § 1 uchwały. I tak w § 3 ust. 1 uchwały jako kierunek działania Burmistrza wskazała: *„aby działania podejmowane z inicjatywy Gminy w zakresie polityki przestrzennej, gospodarowania nieruchomościami gminnymi, przygotowania inwestycji oraz innych działań pozostających w kompetencji Gminy nie zmierzały do tworzenia warunków dla lokalizacji instalacji, o których mowa w § 1, jeżeli ich przewidywana skala, charakter, technologia lub sposób funkcjonowania może powodować istotne uciążliwości dla mieszkańców lub środowiska.”*. W § 3 ust. 2 uchwały dodano, że kierunek, o którym mowa w ust. 1, powinien być uwzględniony w przypadku przedsięwzięć, których funkcjonowanie może powodować zwiększony ruch pojazdów ciężarowych, emisję odorów, hałas, zwiększone zapotrzebowanie na infrastrukturę lub inne istotne oddziaływania na otoczenie.

Z kolei w § 4 uchwały Rada Miejska postanowiła, że przy podejmowaniu działań pozostających w kompetencji Gminy, dotyczących przedsięwzięć, o których mowa w § 1, należy uwzględniać w szczególności: przewidywaną skalę przedsięwzięcia, rodzaj i ilość przetwarzanych materiałów, źródło pochodzenia bioodpadów, odpadów lub innych substratów organicznych, przewidywany udział materiałów dowożonych spoza terenu Gminy, przewidywane natężenie transportu związanego z funkcjonowaniem instalacji przewidywane oddziaływanie zapachowe, akustyczne i środowiskowe, wpływ przedsięwzięcia na istniejącą infrastrukturę drogową i techniczną, zgodność przedsięwzięcia z funkcją i charakterem terenów znajdujących się w jego bezpośrednim sąsiedztwie oraz możliwe oddziaływania skumulowane z innymi istniejącymi lub planowanymi przedsięwzięciami.

Nadto, jako szczególnie istotny kierunek, Rada Miejska w § 5 uchwały wskazała ochronę Gminy przed sytuacją, w której na jej terenie lokalizowana byłaby instalacja o charakterze ponadlokalnym, której funkcjonowanie wymagałoby stałego lub znaczącego dowozu bioodpadów, odpadów biodegradowalnych lub innych substratów organicznych z terenów innych gmin, jeżeli związany z tym transport mógłby powodować istotne uciążliwości dla mieszkańców lub infrastruktury Gminy.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do przyjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie. W ocenie organu nadzoru przyjęta przez Radę Miejska w Serocku w uchwale nr 368/XXXVIII/2026 regulacja, nie mieści się w dyspozycji art. 18 ust. 2 pkt 2 u.s.g. czyli przewidzianej dla organu stanowiącego gminy kompetencji w zakresie stanowienia o kierunkach działania wójta (burmistrza). Przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 u.s.g. upoważnia jedynie radę gminy (miejską) do wydawania aktów kierunkowych, wskazujących wyłącznie cele i priorytety działania organu wykonawczego gminy. Stanowione na podstawie delegacji ww. przepisu uchwały, mogą mieć zatem jedynie charakter wewnętrzny, zawierając wytyczne lub zalecenia dla organu wykonawczego. Mogą one określać ogólnie strategię działania wójta, wskazywać hierarchię priorytetów w zakresie realizacji celów i zadań mieszczących się w zadaniach gminy, ale nie mogą wkraczać w zakres kompetencji organu wykonawczego gminy (wyrok NSA z 19 września 2017 r. sygn. akt: II GSK 3514/15).

Tymczasem, pomimo że w postanowieniach kwestionowanej uchwały użyto sformułowania „kierunki działania Burmistrza”, przyjęta regulacja wykracza poza delegację uchwały kierunkowej oraz omija reżim prawny określający zasady planowania i zagospodarowania przestrzennego w gminie. W konsekwencji czego, z pominięciem zasad planowania przestrzennego, ogranicza także organowi wykonawczemu możliwości realizacji inwestycji, związanych z lokalizacją, budową, rozbudową lub funkcjonowaniem instalacji przeznaczonych do przetwarzania bioodpadów, odpadów biodegradowalnych lub innych substratów organicznych.

Należy podkreślić, że kompetencje rady gminy w zakresie kształtowania polityki przestrzennej gminy, przeznaczania terenów na określone cele oraz ustalania zasad ich zagospodarowania i zabudowy, wynikają z przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, z późn. zm.), zwanej dalej: „u.p.z.p.”. W świetle art. 1 ust. 2 u.p.z.p. w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury,
- potrzeby zrównoważonego rozwoju,
- walory architektoniczne i krajobrazowe,
- wymagania ochrony środowiska, w tym: gospodarowania wodami, ochrony gruntów rolnych i leśnych, ochrony złóż kopalin, zmniejszania podatności na zmiany klimatu,
- wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,

- wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1411),
- walory ekonomiczne przestrzeni,
- prawo własności,
- potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa,
- potrzeby interesu publicznego,
- potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych,
- zapewnienie udziału społeczeństwa w pracach nad sporządzaniem aktów planowania przestrzennego, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej,
- zachowanie jawności i przejrzystości procedur planistycznych,
- potrzebę zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody, do celów zaopatrzenia ludności,
- potrzeby zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska,
- potrzeby związane z kształtowaniem rolniczej przestrzeni produkcyjnej i rozwoju produkcji rolniczej.

Przepisie art. 1 ust. 3 u.p.z.p stanowi także, że ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z terenu, organ waży interes publiczny i interesy prywatne, w tym zgłaszane w postaci wniosków i uwag, zmierzające do ochrony istniejącego stanu zagospodarowania terenu, jak i zmian w zakresie jego zagospodarowania, a także analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne. Z kolei wytyczne dla gminy w przypadku sytuowania nowej zabudowy ustawodawca określił w art. 1 ust. 4 u.p.z.p.

W oparciu o przepis art. 13a ust. 1 u.p.z.p. dla obszaru gminy rada gminy uchwala plan ogólny gminy. Stosownie do ustaleń art. 13a ust. 4 u.p.z.p., w planie ogólnym określa się obligatoryjnie strefy planistyczne oraz gminne standardy urbanistyczne, a także można określić obszary uzupełnienia zabudowy oraz obszary zabudowy śródmiejskiej, które stanowią ustalenia fakultatywne. Ponadto, zgodnie z art. 13e ust. 1 u.p.z.p., gminne standardy urbanistyczne obejmują gminny katalog stref planistycznych oraz mogą obejmować gminne standardy dostępności infrastruktury społecznej. Z kolei zgodnie z art. 13e ust. 2 u.p.z.p., w gminnym katalogu stref planistycznych określa się:

- profil funkcjonalny stref planistycznych,

– wartości maksymalnej nadziemnej intensywności zabudowy, maksymalnej wysokości zabudowy oraz maksymalnego udziału powierzchni zabudowy w strefach planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1-7 u.p.z.p., tj.: wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową wielorodzinną, wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową jednorodzinną, wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową, usługowej, handlu wielkopowierzchniowego, gospodarczej i produkcji rolniczej,
– wartości minimalnego udziału powierzchni biologicznie czynnej w strefach planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1-10 u.p.z.p., tj.: wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową wielorodzinną, wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową jednorodzinną, wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową, usługowej, handlu wielkopowierzchniowego, gospodarczej, produkcji rolniczej, infrastrukturalnej, zieleni i rekreacji oraz cmentarzy, niemniejszego niż wynika to z przepisów wydanych na podstawie art. 13m ust. 2 u.p.z.p.

Ponadto, w ramach gminnego katalogu stref planistycznych dopuszcza się określenie w strefach planistycznych o których mowa w:

– art. 13c ust. 2 pkt 8-10 ustawy o p.z.p.: maksymalnej nadziemnej intensywności zabudowy, maksymalnej wysokości zabudowy lub maksymalnego udziału powierzchni zabudowy (*quod vide* art. 13e ust. 3 pkt 1),
– art. 13c ust. 2 pkt 11-13 ww. ustawy: maksymalnej nadziemnej intensywności zabudowy, maksymalnej wysokości zabudowy, maksymalnego udziału powierzchni zabudowy lub minimalnego udziału powierzchni biologicznie czynnej (*quod vide* art. 13e ust. 3 pkt 2).

Przepisy u.p.z.p. regulują w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobu ich zagospodarowania i zabudowy, co następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu miejscowego (opcjonalnie jego zmiany), zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej (art. 14 ust. 1 i ust. 2 u.p.z.p.), kontynuowany przez działania wskazane w art. 17 ww. ustawy oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan miejscowy lub jego zmianę (art. 20 ust. 1 u.p.z.p.).

Procedura planistyczna jest pewnego rodzaju postępowaniem prawotwórczym i wymaga dokonania kolejno szeregu czynności prawnych oraz materialno – technicznych, które mają na celu zagwarantowanie, że w toku tworzenia planu gmina uwzględni stanowisko innych organów administracji publicznej, wolę mieszkańców gminy, których przyszłe ustalenia

planu będą dotyczyły, i będzie miała na uwadze, że plan miejscowy będzie w przyszłości podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, w tym decyzji o pozwoleniu na budowę. Procedura planistyczna służy więc zapewnieniu partycypacji społecznej, ochrony interesu publicznego i interesów podmiotów prywatnych w planowaniu przestrzennym.

Ustawa u.p.z.p. w sposób kompleksowy i jednoznaczny reguluje przy tym zakres kompetencji planistycznych organu stanowiącego gminy. Stanowisko rady gminy w zakresie rozwiązań planistycznych na terenie gminy jest wyrażane w uchwałach podejmowanych na podstawie przepisów u.p.z.p., czyli w uchwale w sprawie planu ogólnego gminy i miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Określenie wiążących wytycznych i ram planistycznych dla lokalizacji strategicznych inwestycji w gminie odbywa się zatem w uchwałach planistycznych.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688, z późn.zm.) studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin zachowują moc do dnia wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie, jednak nie dłużej niż do dnia 31 sierpnia 2026 r., i stosuje się do nich przepisy dotychczasowe. W tym miejscu zauważam, że na dzień podjęcia uchwały Nr 368/XXXVIII/2026 Rada Miejska w Serocku nie uchwaliła planu ogólnego gminy. Ustaleń wynikających z uchwał planistycznych, w tym planu ogólnego gminy, rada nie może więc zastępować tzw. uchwałą kierunkową ani w sposób wybiórczy stosować wytycznych planistycznych przewidzianych w art. 1 ust. 2 u.p.z.p.

Co więcej, wobec treści przyjętego postanowienia § 5 uchwały i zastosowanego w nim zastrzeżenia w zakresie, w którym „transport mógłby powodować istotne uciążliwości dla mieszkańców lub infrastruktury Gminy” w zasadzie wykluczona została możliwość realizacji na terenie Gminy Serock wszelkich inwestycji o charakterze ponadlokalnym, związanych z funkcjonowaniem instalacji przetwarzania wymienionych w uchwale rodzajów odpadów. Jeżeli bowiem charakter przedsięwzięcia obejmuje swoim zasięgiem więcej niż jedną gminę, to tym samym wiąże się on ze stałym i znacznym dowozem, również z terenów spoza obszaru gminy, odpadów i substratów organicznych przeznaczonych do ich przetworzenia oraz z potencjalnym występowaniem „uciążliwości” dla otoczenia. Postanowieniem § 5 uchwały Rada Miejska wyraziła zatem *a priori* negatywne stanowisko wobec wszelkich przedsięwzięć dotyczących instalacji przetwarzania wymienionych w uchwale odpadów, o charakterze ponadlokalnym.

Natomiast przy planowaniu strategicznych przedsięwzięć gminy dla mieszkańców, kwestia występowania „istotnych uciążliwości” infrastruktury i środowiska inwestycji,

powinna być rozważana na etapie kształtowania polityki przestrzennej gminy, czyli uchwalania aktów planistycznych przez radę gminy. W dalszej kolejności jest ona również weryfikowana na etapie procedur administracyjnych przewidujących realizację konkretnej inwestycji.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2026 r. poz.1328) instalacje oraz urządzenia do przetwarzania odpadów eksploatuje się tylko wówczas, gdy m.in. spełniają wymagania ochrony środowiska, w tym nie powodują przekroczenia standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach o ochronie środowiska. Uciążliwość dla otoczenia budowy, rozbudowy, funkcjonowania instalacji do przetwarzania bioodpadów, odpadów biodegradowalnych oraz innych substratów organicznych, wynikająca również z transportu odpadów, jest oceniana na etapie wydawania zezwoleń: zezwolenia na zbieranie odpadów i zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych na podstawie ustawy o odpadach oraz decyzji wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2026 r. poz. 524, z późn. zm.), takich jak np.: pozwolenie na budowę, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Ryzyko wystąpienia „istotnych uciążliwości" inwestycji dla mieszkańców, środowiska i infrastruktury gminy powinno być analizowane w powiązaniu z charakterem konkretnej inwestycji, w odniesieniu do etapu jej realizacji i przy zastosowaniu stosownych przepisów prawa. Potencjalne wystąpienie nawet „istotnych uciążliwości" dla mieszkańców i środowiska nie może z góry przesądzać o wyniku wszystkich zamierzeń inwestycyjnych związanych z gospodarką odpadami, w tym przypadku, z przetwarzaniem wymienionych w uchwale rodzajów odpadów. Jako że postanowienia uchwały kierunkowej adresowane są do organu wykonawczego, należy ocenić, że postanowienia § 5 uchwały nie tyle wskazują kierunki działania, lecz określają sposób postępowania Burmistrza przy realizacji przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 uchwały, o charakterze ponadlokalnym.

Należy również ocenić, że przyjęte w § 4 uchwały kryteria, dotyczące realizacji przedsięwzięć wymienionych w § 1 uchwały, do których uwzględnienia przy podejmowaniu działania przez organy Gminy, Burmistrz został zobowiązany, w istocie stanowią nienormatywne przesłanki, którymi organ wykonawczy kierowałby się przy rozstrzyganiu spraw załatwianych w indywidualnych postępowaniach administracyjnych. Istnieje zatem ryzyko, że katalog wymogów, określony w § 4 uchwały, będzie odczytywany jako obligatoryjne wytyczne dla postępowań w sprawach indywidualnych prowadzonych przez Burmistrza. Pomimo że w § 6 ust. 2 zamieszczono zastrzeżenie, że uchwała nie przesądza o wyniku indywidualnych postępowań administracyjnych i nie zastępuje decyzji, uzgodnień, pozwoleń ani innych rozstrzygnięć właściwych organów, sformułowanie postanowień w § 4 uchwały stwarza ryzyko dokonywania takiej interpretacji uchwały, która będzie

determinowała wynik indywidualnych decyzji. Kwestionowane postanowienia uchwały wykraczają zatem poza zakres delegacji aktu jedynie o charakterze kierunkowym.

W świetle przyjętego orzecznictwa sądów administracyjnych, stanowienie o kierunkach działalności wójta obejmuje decydowanie przez radę gminy w formie uchwały o jego zadaniach i celach, które powinien poprzez swoją działalność osiągnąć, jak również o sposobach osiągania tych celów. Stanowienie o kierunkach działalności wójta nie obejmuje natomiast podejmowania przez radę gminy uchwał, w których to wydaje się polecenie dotyczące konkretnego sposobu załatwienia danej sprawy przez wójta, ogranicza się samodzielność realizowania przez wójta ustawowo przyznanej mu kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych, jak również określa się „*sposób załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnych (...), gdyż byłoby to sprzeczne z zasadami ogólnymi kodeksu postępowania administracyjnego i prowadziło do rozstrzygnięć podejmowanych bez udziału strony"* (wyrok NSA z 23 stycznia 2020 r. sygn. akt: II OSK 3992/19).

Podkreślić należy, że przedmiotowa uchwała zawiera sformułowania o charakterze wiążącym dla organu wykonawczego gminy. I tak w § 2 uchwały posłużono się wyrażeniem: „Burmistrz powinien", w § 3 - sformułowaniem, aby działania Burmistrza „nie zmierzały", zaś § 4 stanowi nakaz, zgodnie z którym -„„należy uwzględnić". Uchwała posługuje się zatem zwrotami przybierającymi charakter nakazów i zakazów, podczas gdy tego rodzaju uchwały nie mogą nakazywać organowi wykonawczemu określonych konkretnych zachowań, ani obligować go do określonych konkretnych działań. Postanowienia uchwały przyjętej na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 u.s.g. przez radę gminy nie mogą wkraczać w zakres kompetencji organu wykonawczego, nakazywać mu stosowania konkretnych rozwiązań prawnych lub narzucać określonego sposobu załatwienia konkretnej sprawy.

Dodatkowo, organ nadzoru wskazuje, że przepisy § 1 i § 4 uchwały zostały wadliwie zredagowane. Przyjęty sposób oznaczenia jednostek redakcyjnych w obrębie § 1 uchwały zaburza podział tekstu na ustępy i punkty (w istocie występują w nim trzy ust. 1, trzy ust. 2, dwa ust. 3 i dwa ust. 4). Podobnie nieprawidłowo oznaczono punkty wyliczenia zawartego w § 4 uchwały (po zdaniu wstępnym następuje wyliczenie w formie ustępów).

Postanowienia uchwały powinny być redagowane w sposób odpowiadający zasadom, określonym w § 141 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2026 r. poz. 300), zwanego dalej: „Z.t.p". W świetle Z.t.p. podstawową jednostką redakcyjną aktu normatywnego (z wyjątkiem ustawy) jest paragraf. Paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, a litery na tirety, (-myślniki). Każdą oddzielną myśl ujmuje się w oddzielny paragraf, przy czym

w miarę możliwości paragraf powinien być jednozdaniowy. Jeżeli samodzielną myśl wyraża zespół zdań - dokonuje się podziału paragrafu na ustępy. Na ustępy dzieli się paragraf także wówczas, gdy między zdaniami wyrażającymi samodzielne myśli występują powiązania treściowe ale treść żadnego z nich nie jest na tyle istotna, aby wydzielić ją w odrębny paragraf. Jeżeli paragraf zawiera wyliczenia – wyróżnia się jego dwie części: wprowadzenie do wyliczenia oraz punkty. Wyliczenie może kończyć się częścią wspólną odnoszącą się do wszystkich punktów. W obrębie punktów można dokonywać dalszego wyliczenia wprowadzając litery, a w obrębie liter dokonywać dalszego wyliczenia wprowadzając tirety. Punkty i litery są fragmentem zdania, a nie samodzielnym zdaniem.

Paragraf oznacza się skrótem § i cyfrą arabską z kropką, z zachowaniem ciągłości numeracji paragrafów w obrębie całego aktu. Z kolei ustęp oznacza się cyfrą arabską z kropką (bez nawiasu) z zachowaniem ciągłości numeracji w obrębie danego paragrafu. Punkt oznacza się cyfrą arabską z nawiasem z prawej strony, z zachowaniem ciągłości numeracji w obrębie danego paragrafu lub ustępu. Każdy punkt kończy się średnikiem, a ostatni kropką, chyba że wyliczenie kończy się częścią wspólną odnoszącą się do wszystkich punktów; w takim przypadku kropkę stawia się po części wspólnej.

Reasumując powyższe, organ uchwałodawczy jest zobligowany do bezwzględnego przestrzegania granic upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 18 ust. 2 pkt 2 u.s.g., jak również do stosowania zasad prawidłowej legislacji, o których mowa w Z.t.p. W konsekwencji stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości jest w pełni uzasadnione.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 u.s.g., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, z dniem jego doręczenia.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/